



Rapport

Datum: 13 februari 2006
Rapportnummer: 2006/048

Klacht

Verzoekster, van Taiwanese nationaliteit, klaagt erover dat de Nederlandse ambassade te Caïro (Egypte) haar niet in staat heeft gesteld om tijdig haar aanvraag om verlening van de Nederlandse nationaliteit te completeren.

Verzoekster klaagt er in dit verband over dat de ambassade haar heeft verzocht om haar hoofdverblijf in Egypte aan te tonen door het overleggen van een geldige vergunning tot verblijf in Egypte, terwijl zij de ambassade er reeds over had geïnformeerd dat de Egyptische autoriteiten de staat Taiwan niet erkennen en daarom geen verblijfsvergunning verstrekken aan vreemdelingen van de Taiwanese nationaliteit.

Verzoekster klaagt er voorts over dat de Nederlandse ambassade te Cairo haar in een e-mailbericht van 19 mei 2003 onjuist heeft geïnformeerd door haar mee te delen dat de ambassade geen naturalisatieverzoeken in ontvangst mocht nemen zolang de nieuwe naturalisatietoets nog niet gereed was.

Verzoekster klaagt er daarnaast over dat de Nederlandse ambassadeur te Caïro haar verzoek om doorzending naar het Ministerie van Buitenlandse Zaken van haar aanvraag van 16 juni 2003 om naturalisatie tot Nederlands staatsburger bij brief van 18 juni 2003 heeft afgewezen zonder aan haar bekend te maken dat zij tegen deze beslissing een rechtsmiddel kon aanwenden.

Beoordeling

I. Algemeen

1. Verzoekster heeft de Taiwanese nationaliteit. Zij is sinds 1996 gehuwd met een Nederlander en woont met haar echtgenoot in Taiwan. Verzoekster wenste te worden genaturaliseerd tot Nederlandse. Op grond van artikel 9, lid 1 aanhef en onder c van de Rijkswet op het Nederlanderschap (zie Achtergrond, onder 1.) is het niet mogelijk om de Nederlandse nationaliteit te verkrijgen indien men verblijft in het land waarvan men de nationaliteit heeft.
2. Verzoekster verbleef van 21 augustus 2002 tot 20 juni 2003 in Egypte. Zij werkte daar op een Amerikaanse school. In oktober 2002 wendde verzoekster zich tot de Nederlandse Ambassade te Cairo om informatie in te winnen over de mogelijkheid om zich tijdens haar verblijf in Egypte te laten naturaliseren tot Nederlander. De ambassade deelde verzoekster toen onder meer mee dat zij door het overleggen van een geldige Egyptische verblijfsvergunning diende aan te tonen dat zij geen hoofdverblijf genoot in Taiwan.
3. Verzoekster deelde de ambassade bij e-mailbericht van 22 december 2002 mee dat de school waar zij werkte nog niet was geaccrediteerd en derhalve nog geen

werkvergunningen had kunnen aanvragen voor de buitenlandse werknemers. Verzoekster vroeg de ambassade of zij in plaats van een Egyptische verblijfsvergunning een verklaring van haar werkgever over kon leggen. De ambassade won hierover informatie in bij het Ministerie van Buitenlandse Zaken en deelde verzoekster bij e-mailbericht van 26 februari 2003 mee dat een werkverklaring niet voldoende was maar dat zij diende aan te tonen dat ze in Egypte een geldige verblijfsvergunning had.

4. Verzoekster had op 20 mei 2003 een afspraak op de ambassade. De ambassade liet verzoekster bij e-mailbericht van 19 mei 2003 weten dat sinds de wijziging van de Rijkswet op het Nederlanderschap op 1 april 2003 een naturalisatietoets moet worden afgelegd op de ambassade. De ambassade liet weten dat er geen naturalisatieverzoeken in ontvangst mochten worden genomen zolang deze toets nog niet gereed was voor ingebruikname. De ambassade zou verzoekster hierover berichten en met haar een nieuwe afspraak maken.

5. Op 16 juni 2003 zond verzoekster de ambassadeur een brief met een negental bijlagen, waaronder een verklaring van de school waar zij werkzaam was. Verzoekster liet de ambassadeur weten dat zij, vanwege het feit dat de Egyptische autoriteiten de Taiwanese nationaliteit niet erkennen, niet in staat was een Egyptische verblijfsvergunning over te leggen. Verzoekster liet de ambassadeur daarnaast weten dat, vanwege het annuleren door de ambassade van de afspraak van 20 mei 2003, haar de mogelijkheid was ontnomen om haar problemen betreffende het verkrijgen van de Nederlandse nationaliteit persoonlijk te verduidelijken. Verzoekster vroeg de ambassadeur om haar naturalisatieaanvraag, tezamen met de bijlagen en de uitleg over de problemen met betrekking tot haar verblijfsvergunning, onmiddellijk in behandeling te nemen en door te zenden naar de autoriteiten in Nederland. Verzoekster verzocht de ambassadeur tevens om de eventuele afwijzing van haar verzoek aan haar bekend te maken in een “voor beroep vatbare beslissing”.

6. De ambassadeur liet verzoekster bij brief van 18 juni 2003 weten dat volgens de richtlijnen van het Ministerie van Justitie door middel van een verblijfsvergunning moest worden aangetoond dat zij niet woonde in het land van haar eigen nationaliteit. De ambassadeur liet verzoekster daarnaast weten dat bij de indiening van een aanvraag om verkrijging van het Nederlanderschap met goed gevolg een naturalisatietoets moest worden afgelegd. De ambassadeur wees verzoeksters verzoek om haar naturalisatieverzoek in behandeling te nemen af met de mededeling dat zij geen officieel verzoek tot naturalisatie had ingediend en evenmin de verschuldigde leges had betaald.

II. Ten aanzien van de mogelijkheid om de aanvraag tijdig te completeren.

1. Sinds 1 april 2003 dient bij de indiening van een naturalisatieaanvraag een naturalisatietoets te worden afgelegd. Verzoekster heeft de Nederlandse ambassade te Cairo ruim voor die datum verzocht om informatie over de procedure tot naturalisatie.

2. Het redelijkheidsbeginsel eist dat bestuursorganen voorafgaand aan elk handelen het belang van het realiseren van een doelstelling afwegen tegen de belangen van de burgers. In het licht van het realiseren van de doelstelling mag de uitkomst van die belangenafweging niet onredelijk zijn.

3. De contacten van verzoekster met de ambassade hadden in de periode vóór 1 april 2003 vooral het karakter van informatie-uitwisseling. Het was bij de ambassade bekend dat verzoekster voornemens was om een aanvraag in te dienen om te worden genaturaliseerd tot Nederlandse. Uit de in het kader van het onderzoek overgelegde stukken kan echter niet worden opgemaakt dat verzoekster in de periode vóór 1 april 2003 bij de ambassade een concrete aanvraag heeft ingediend om te worden genaturaliseerd. Derhalve kan niet worden geconcludeerd dat de ambassade haar niet in staat heeft gesteld de aanvraag tijdig te completeren.

De onderzochte gedraging is in zoverre behoorlijk.

III. Ten aanzien van het bewijs dat verzoekster geen hoofdverblijf had in Taiwan.

1. De ambassade had verzoekster in oktober 2002 meegedeeld dat zij door middel van een geldige Egyptische verblijfsvergunning diende aan te tonen dat zij geen hoofdverblijf had in het land van haar eigen nationaliteit. Verzoekster liet de ambassade op 22 december 2002 en op 16 juni 2003 gemotiveerd weten dat zij in de onmogelijkheid verkeerde een Egyptische verblijfsvergunning te verkrijgen. De ambassade deelde verzoekster hierop bij é-mailbericht van 26 februari 2003 en bij brief van 18 juni 2003 wederom mee dat zij bij de indiening van een naturalisatieaanvraag een geldige Egyptische verblijfsvergunning diende over te leggen.

2. Het te realiseren belang van artikel 9, lid 1 aanhef en onder c van de Rijkswet op het Nederlanderschap is dat vreemdelingen die in het buitenland een naturalisatieaanvraag willen indienen moeten kunnen aantonen dat zij geen hoofdverblijf hebben in het land van hun eigen nationaliteit. Verzoekster werd hierop door de ambassade verzocht om een geldige Egyptische verblijfsvergunning over te leggen. Om redenen waar verzoekster geen invloed op had, kon zij niet aan deze voorwaarde voldoen. Uit de reactie van 5 oktober 2004 van de minister van Buitenlandse Zaken is gebleken dat het overleggen van een verblijfsvergunning geen absolute voorwaarde was. Doordat de ambassade, ondanks verzoeksters mededelingen over de onmogelijkheid ervan, is blijven verlangen dat zij een geldige Egyptische verblijfsvergunning over zou leggen, en niet heeft aangegeven op welke andere wijze zij haar verblijf buiten Taiwan kon aantonen, is gehandeld in strijd met het redelijkheidsbeginsel.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

IV. Ten aanzien van het niet in ontvangst nemen van naturalisatieaanvragen.

1. De ambassade deelde verzoekster op 19 mei 2003 mee dat er geen naturalisatieaanvragen in ontvangst konden worden genomen zolang de op 1 april 2003 verplicht gestelde naturalisatietoets nog niet gereed was. De minister van Buitenlandse Zaken heeft ten aanzien van dit klachtonderdeel verzoekster bij brief van 7 april 2004 zijn excuses aangeboden in geval deze onjuiste veronderstelling van de ambassade voor haar reden is geweest om niet over te gaan tot het verrichten van handelingen noodzakelijk voor de indiening van een concreet naturalisatieverzoek.

2. Het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking houdt in dat bestuursorganen burgers met het oog op de behartiging van hun belangen actief en desgevraagd van adequate informatie voorzien.

3. De ambassade was, zoals blijkt uit de brief van 7 april 2004 van de minister van Buitenlandse Zaken, in de onjuiste veronderstelling dat verzoekster op 20 mei 2003 nog geen naturalisatieaanvraag kon indienen omdat de op 1 april 2003 verplicht gestelde naturalisatietoets nog niet gereed was. Door verzoekster dientengevolge inadequate informatie te verschaffen is niet voldaan aan het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

V. Ten aanzien van het niet vermelden van een rechtsmiddelenverwijzing.

1. Verzoekster verzocht de ambassadeur bij brief van 16 juni 2003 om haar naturalisatieaanvraag onmiddellijk in behandeling te nemen en door te zenden aan de autoriteiten in Nederland. De ambassadeur wees dit verzoek af bij brief van 18 juni 2003. De ambassadeur verzuimde om in die brief te vermelden dat tegen deze beslissing een bezwaarschrift kon worden ingediend. Verzoekster heeft zich hierover bij brief van 7 augustus 2004 beklagd bij het Ministerie van Buitenlandse Zaken. De minister van Buitenlandse Zaken deelde in zijn reactie van 7 april 2004 op de klacht mee dat, omdat verzoekster heeft verzuimd om tijdig bezwaar te maken, het besluit van 18 juni 2003 onherroepelijk is geworden.

2. Het beginsel van fair play houdt voor bestuursorganen in dat zij burgers de mogelijkheid geven hun procedurele kansen te benutten.

3. Het beginsel van fair play impliceerde in dit geval dat de ambassadeur verzoekster ervan in kennis had dienen te stellen dat zij tegen het besluit van 18 juni 2003 een bezwaarschrift kon indienen. Het ontbreken van een rechtsmiddelenverwijzing in de brief van de ambassadeur klemde temeer daar verzoekster in haar brief van 16 juni 2003 de ambassadeur nadrukkelijk had gevraagd om een "voor beroep vatbare beslissing", in geval niet aan haar verzoek kon worden voldaan. Doordat de ambassadeur heeft verzuimd verzoekster te wijzen op de tegen zijn besluit openstaande rechtsmiddelen, heeft hij

gehandeld in strijd met het vereiste van fair play.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van de Nederlandse ambassade te Cairo (Egypte) is niet gegrond ten aanzien van het niet bieden van de mogelijkheid om de aanvraag tijdig te completeren.

De klacht over de onderzochte gedraging van de Nederlandse ambassade te Cairo is gegrond ten aanzien van:

- het over te leggen bewijs dat verzoekster geen hoofdverblijf had in Taiwan, wegens schending van het redelijkheidsbeginsel;
- het onjuist informeren over de mogelijkheid een aanvraag in te dienen, wegens schending van het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking;
- het niet vermelden van een rechtsmiddelenverwijzing, wegens schending van het vereiste van fair play.

Onderzoek

Op 7 mei 2004 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van mevrouw C. te Taiwan, met een klacht over een gedraging van de Nederlandse ambassade te Caïro, Egypte.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de minister van Buitenlandse Zaken, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de minister van Buitenlandse Zaken verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Vervolgens werd verzoekster in de gelegenheid gesteld op de verstrekte inlichtingen te reageren.

Noch de minister van Buitenlandse Zaken noch verzoekster gaf binnen de gestelde termijn een reactie.

Bevindingen

De bevindingen van het onderzoek luiden als volgt:

A. feiten

1. Verzoekster, van Taiwanese nationaliteit, is in 1996 gehuwd met een Nederlander. Verzoekster en haar echtgenoot zijn beiden woonachtig in Taiwan. Verzoekster wenste de Nederlandse nationaliteit te verkrijgen.

2. In gevolge artikel 9, lid 1 aanhef en onder c van de Rijkswet op het Nederlanderschap (zie Achtergrond, onder 1.) is het niet mogelijk een naturalisatieaanvraag in te dienen indien men verblijft in het land waarvan men de nationaliteit heeft. Verzoekster heeft daarom niet de mogelijkheid om in Taiwan de Nederlandse nationaliteit aan te vragen.

3. Verzoekster verbleef van 21 augustus 2002 tot 20 juni 2003 in Egypte. Zij werkte daar aan The American International School of Egypt 2000. In oktober 2002 wendde verzoekster zich tot de Nederlandse ambassade te Cairo om informatie in te winnen over de mogelijkheid om zich in Egypte te laten naturaliseren tot Nederlander. Haar is toen onder meer meegedeeld dat zij diende aan te tonen dat zij niet woonachtig was in Taiwan, en dat zij een Egyptische verblijfsvergunning diende over te leggen. Op 22 december 2002 heeft verzoekster de ambassade per e-mail verzocht of zij haar verblijf in Egypte kon aantonen door middel van een werkverklaring van de school waar zij werkzaam was. Verzoekster lichtte in de e-mail toe dat de school nog niet was geaccrediteerd en daarom nog geen verblijfsvergunningen kon aanvragen voor de buitenlandse werknemers.

4. Nadat de ambassade hierover informatie had ingewonnen bij het Ministerie van Buitenlandse Zaken, liet de ambassade de echtgenoot van verzoekster bij e-mailbericht van 26 februari 2003 onder meer het volgende weten:

“Een werkverklaring van de school is niet voldoende, ze (verzoekster; N.o.) moet aantonen dat ze een geldige verblijfsvergunning heeft in het land waar ze nu woont.”

5. Verzoekster had op 20 mei 2003 een afspraak op de ambassade. Op 19 mei 2003 ontving haar echtgenoot van de ambassade een e-mailbericht met de volgende inhoud:

“...Zoals wij met u besproken hadden zou u morgen op de ambassade verwacht worden m.b.t. de naturalisatieprocedure van uw echtgenote. Wij hebben echter van het ministerie van Buitenlandse Zaken bericht gekregen dat wij op dit moment geen naturalisatieverzoeken in ontvangst mogen nemen, alvorens de zgn. naturalisatietoets gereed is voor ingebruikname. Het is na 1 april (2003; N.o.) vereist dat u bij het verzoek tot naturalisatie een certificaat moet overleggen dat de toets met goed gevolg is afgelegd. Zodra de toets binnen is, kan ik u berichten om een nieuwe afspraak te maken. Tevens verzoek ik u om ook zelf contact te houden met deze ambassade en wijs ik u erop dat de zgn. naturalisatietoets erg pittig is en dat men een behoorlijke kennis van de Nederlandse taal moet hebben...”

6. Verzoekster zond de Nederlandse ambassadeur te Cairo op 16 juni 2003 een brief met een negental bijlagen, waaronder twee verklaringen van de school waar zij in Egypte werkzaam was. Verzoekster deelde de ambassadeur in deze brief het volgende mee:

“...In October 2002 informeerden wij bij de consulaire afdeling van uw Ambassade naar de voorschriften omtrent naturalisatie tot Nederlands onderdaan.

Op 22 December hebben wij nader contact gehad met de consulaire afdeling ter verduidelijking van de voor ons openstaande vragen (...), onder andere betreffende de noodzaak van een verblijfsvergunning. Hierop kregen wij op 26 February 2003 antwoord (...).

Na het verkrijgen van een verklaring van de MUGAMA (m.b.t. mijn verblijf in Egypte) hebben wij begin Mei wederom contact gehad met het verzoek tot toesturen van de formulieren voor naturalisatie. Wij kregen hierop antwoord verwijzende naar de noodzaak van een verblijfsvergunning (...).

Mid- Mei 2003 hebben wij in een telefoongesprek getracht een afspraak te maken om de moeilijkheden van de verblijfsvergunning te verduidelijken. Dit verzoek was afgewezen (...) i.v.m. de inmiddels veranderde regeling m.b.t. de naturalisatietoets.

Ik ben sedert 21 Augustus 2002 woonachtig in Cairo waar ik assisteer bij het verkrijgen van een certificatie voor een Amerikaanse school hier in Cairo. Vanwege mijn Taiwanese nationaliteit, die door Egypte niet wordt erkend, zijn er problemen met het verkrijgen van een verblijfsvergunning. Nederland erkent mijn nationaliteit officieel ook niet maar vindt dit geen probleem bij het afhandelen van een naturalisatie aanvraag. Uw kantoor eiste echter voor het overleggen van een verblijfsvergunning alvorens mijn naturalisatieverzoek in ontvangst te willen nemen.

Door deze beslissing loop ik mijn kans op het indienen van een verzoek tot naturalisatie mis. Temeer daar de wet op het Nederlanderschap op 1 april 2003 gewijzigd is en omdat mijn legaal verblijf in Egypte ten einde loopt. Voor de gevolgen hiervan houd ik u aansprakelijk.

Naar aanleiding van ingewonnen juridisch advies verzoek ik u dan ook om mijn naturalisatieverzoek, tezamen met de bijlagen en uitleg over de problemen met betrekking tot mijn verblijfsvergunning, alsmede de verklaringen van de MUGAMA en van mijn werkgever dat ik werkzaam ben in Cairo, onmiddellijk in behandeling te nemen en door te zenden naar de autoriteiten in Nederland.

Gaarne ontvang ik van u graag binnen 2 weken een voor beroep vatbare beslissing op dit verzoek waarin wordt bevestigd:

a. aan welke andere administratie voorwaarden nog voldaan moet worden alvorens tot doorzending te kunnen overgaan.

b. op welke datum het eerste contact inzake mijn verzoek bij uw Ambassade is geregistreerd.

c. op welke datum u het naturalisatieverzoek heeft doorgezonden...”

7. Verzoekster verzocht de Kanselarij van de Nederlandse ambassade te Cairo, eveneens bij brief van 16 juni 2003, onder meer om de naturalisatieaanvraag in behandeling te nemen volgens de procedure van vóór 1 april 2003. In deze brief verzocht verzoekster de kanselarij tevens om aan haar het nummer bekend te maken van de bankrekening in Nederland waarop zij de verschuldigde legeskosten kon storten.

8. In reactie op de brief van 16 juni 2003 deelde de ambassadeur bij brief van 18 juni 2003 het volgende mee aan verzoeksters echtgenoot:

“...Sedert oktober 2002 is er door u informatie opgevraagd m.b.t. de naturalisatieprocedure van uw echtgenote (verzoekster; N.o.).

Volgens de richtlijnen van het Ministerie van Justitie zal uw echtgenote moeten aantonen dat zij niet woont in het land van haar eigen nationaliteit, d.m.v. de verblijfsvergunning die zij heeft verkregen in het land waar u en uw vrouw momenteel woonachtig zijn.

Een ander vereiste is dat uw vrouw Nederlands spreekt, leest, schrijft en kan begrijpen, dat geldt zowel voor als na 1 april 2003. Het verschil is dat er per 01-04-2003 een toets moet worden afgelegd, terwijl dit voor deze datum door een medewerker van de ambassade werd getoetst.

M.b.t het feit dat deze ambassade de afspraak van 20 mei 2003 heeft gecancelled, wil ik u verwijzen naar uw e-mail dd. 19-05-2003; 6.25 PM, waarin u zelf aangeeft dat u de afspraak niet kunt nakomen.

Tevens wil ik u erop wijzen dat u door de ambassade herhaaldelijk erop gewezen bent dat de naturalisatieprocedure per 01-04-2003 gewijzigd zou worden.

Aangezien uw vrouw nooit een officieel verzoek ingediend heeft bij deze ambassade om in aanmerking te komen voor naturalisatie, noch de verschuldigde kosten heeft betaald, moeten wij uw verzoek om het in behandeling nemen van het naturalisatieverzoek, hierbij dan ook afwijzen...”

9. Verzoekster diende bij brief van 7 augustus 2003 een klacht in bij het Ministerie van Buitenlandse Zaken over het feit dat de ambassadeur haar verzoek om doorzending van haar brief van 16 juni 2003 had afgewezen. Verzoekster klaagde er tevens over dat de

ambassadeur, in de brief van 18 juni 2003 waarin hij dat besluit bekend maakte, had verzuimd haar te wijzen op de mogelijkheid rechtsmiddelen in te stellen tegen zijn besluit.

10. De minister van Buitenlandse Zaken reageerde bij brief van 7 april 2004 als volgt op de verzoeksters klacht:

“U en uw echtgenote, (...), hebben voor het eerst in oktober 2002 bij de Nederlandse ambassade te Cairo (hierna: de ambassade) informatie gevraagd over de mogelijkheid voor (verzoekster; N.o.) om tot Nederlander te worden genaturaliseerd.

In de loop van de hieruit volgende contacten heeft u de intentie geuit om daadwerkelijk een dergelijk naturalisatieverzoek in te dienen. Bij brief van 16 juni 2003 heeft u de ambassade verzocht om doorzending van uw naturalisatieverzoek aan de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND), om beantwoording van de vraag aan welke voorwaarden voor inwilliging ervan nog moest worden voldaan en om vermelding van de datum van het eerste contact met de ambassade over (mogelijke) naturalisatie van (verzoekster; N.o.).

Bij brief van 18 juni 2003 heeft de ambassade te Cairo aan u meegedeeld dat u nog geen naturalisatieverzoek had ingediend, maar slechts informatie had opgevraagd over de mogelijkheid daartoe, en dat het dossier van (verzoekster; N.o.) derhalve niet werd doorgezonden aan de IND. Bij deze brief heeft de ambassade ook aan u medegedeeld dat een naturalisatieverzoek van (verzoekster; N.o.) niet in behandeling zou worden genomen.

Uw klacht van 8 augustus 2003 richt zich tegen deze brief. Voor zover uw uitdrukkelijke verzoek om doorzending van de gegevens van (verzoekster; N.o.) aan de IND met deze brief wordt afgewezen, betreft deze brief een besluit in de zin van artikel 1:3 van de Algemene wet bestuursrecht. U heeft geen gebruik gemaakt van de mogelijkheid om tegen dit besluit bezwaar te maken. Het bedoelde besluit is daarmee onherroepelijk geworden. Het ontbreken van een rechtsmiddelenclausule in de brief betekende niet dat u niet in staat mocht worden geacht om bezwaar te maken tegen dit besluit. Uw klacht is dan ook gericht tegen een gedraging waartegen bezwaar heeft opengestaan. Ingevolge artikel 9:8 Awb staat dit in beginsel in de weg aan de behandeling van uw klacht. Ik gebruik in dit geval mijn bevoegdheid op grond van hetzelfde artikel om uw klacht bij uitzondering wél te behandelen.

Uw klacht is ongegrond, om de hiernavolgende redenen.

Informatievoorziening door de ambassade

U en (verzoekster; N.o.) verbleven sinds augustus 2002 in Egypte. In oktober 2002 bent u begonnen met het inwinnen van informatie over de mogelijkheid voor haar om genaturaliseerd te worden tot Nederlander.

Ik stel vast dat de ambassade een juiste uitvoering heeft gegeven aan haar zorgplicht door u in dat kader te voorzien van voldoende en juiste informatie. Hiertoe verwijs ik u allereerst naar de bij uw klachtbrief gevoegde e-mails.

Ook uit navraag bij de ambassade is gebleken dat u meerdere malen bent geweest op de voorwaarden voor behandeling en inwilliging van een naturalisatieverzoek, alsmede op het feit dat indiening van een incompleet naturalisatieverzoek zou leiden tot afwijzing ervan. Meer specifiek bent u onder meer (meerdere malen) geweest op de noodzaak voor (verzoekster; N.o.) om een Egyptische verblijfsvergunning over te leggen om aan te tonen dat zij geen verblijf genoot in Taiwan en op de voor indiening van een naturalisatieverzoek noodzakelijke betaling van leges.

Karakter van uw verzoek van 16 juni 2003 en het besluit van 18 juni 2003

Ik stel vast dat door of namens (verzoekster; N.o.) nooit een concreet naturalisatieverzoek is ingediend. Ik wijs hiertoe op het navolgende.

Uit navraag bij de ambassade is gebleken dat geen misverstand heeft bestaan over het feit dat de informatie-uitwisseling tussen u en de ambassade heeft plaatsgevonden met het oog op het zoveel mogelijk compleet indienen van een *voorgenomen* naturalisatieverzoek en niet in het kader van de behandeling van enig concreet naturalisatieverzoek.

Van een concreet naturalisatieverzoek is voorts slechts sprake indien een dergelijk verzoek is ingediend in de daartoe voorgeschreven vorm, namelijk een schriftelijk rekest aan Hare Majesteit de Koningin. U heeft een dergelijk rekest nooit ingediend. Ook heeft u de ambassade nooit concreet verzocht u hiertoe de gelegenheid te bieden. Bij de indiening van een naturalisatieverzoek dienen voorts de daarvoor vereiste leges te worden betaald. Navraag bij de ambassade heeft geleerd dat de ambassade u heeft voorgesteld om deze leges alvast in ontvangst te nemen, maar dat u hiertoe uit eigen beweging niet bent overgegaan.

Aan het feit dat er door of namens (verzoekster; N.o.) nooit een concreet naturalisatieverzoek is ingediend, doet niet af dat in de correspondentie over en weer kennelijk korthedshalve is gesproken in termen van 'de naturalisatieaanvraag' of 'het naturalisatieverzoek'.

Voor zover uw rechtskundig adviseur aan u zou hebben gesuggereerd dat van een concreet naturalisatieverzoek wél sprake zou zijn geweest, komt deze verkeerde voorstelling van zaken niet voor mijn rekening.

In ditzelfde verband merk ik nog op dat de ambassade een juiste uitvoering heeft gegeven aan haar zorgplicht door u aan te raden een *compleet* naturalisatieverzoek in te dienen.

Bij gebrek aan een concreet naturalisatieverzoek heeft de ambassade met de brief van 18 juni 2003 terecht aangegeven dat een dergelijk verzoek niet werd behandeld en terecht afwijzend beslist op het verzoek om doorzending van het dossier aan de IND. Bij gebrek aan een concreet naturalisatieverzoek zou deze doorzending immers slechts de doorzending van gegevens over (verzoekster; N.o.) hebben betekend.

Afspraak van 20 mei 2003

Gebleken is dat u met de ambassade heeft afgesproken om op 20 mei 2003 op de ambassade van gedachten te wisselen over het voorgenomen naturalisatieverzoek van (verzoekster; N.o.).

U heeft deze afspraak afgezegd bij elektronische brief van 19 mei 2003, 6:25 PM.

Dit bericht is reeds vermeld in de eerder genoemde brief van 18 juni 2003. Het feit dat de ambassade diezelfde dag, bij elektronische brief van 12:10 PM, heeft bevestigd dat de afspraak met u niet zou doorgaan, doet niet af aan het feit dat u deze afspraak zelf heeft afgezegd.

Egyptische verblijfsvergunning

Op grond van het bepaalde in artikel 9, lid 1 aanhef en onder c van de Rijkswet op het Nederlanderschap was het voor (verzoekster; N.o.) niet mogelijk om een naturalisatieverzoek in te dienen in Taiwan. Op grond van dit zelfde artikel was het voor (verzoekster; N.o.) wel mogelijk om het naturalisatieverzoek in te dienen in Egypte, omdat dit een ander land is dan dat waarvan zij de nationaliteit heeft. (Verzoekster; N.o.) diende aan te tonen dat zij geen hoofdverblijf meer had in Taiwan. Met (verzoekster; N.o.) is overeengekomen dat zij de gelegenheid kreeg om dit aan te tonen door het overleggen van een geldige Egyptische verblijfsvergunning, zoals te doen gebruikelijk in gevallen als deze.

Vanaf december 2002 is (verzoekster; N.o.) doende geweest om een Egyptische verblijfsvergunning te verkrijgen bij de Egyptische autoriteiten. Begin mei 2003 heeft u aan de ambassade laten weten dat zij door bijzondere omstandigheden - de Egyptische autoriteiten bleken geen verblijfsvergunningen te verstrekken aan Taiwanese omdat zij de soevereiniteit van Taiwan niet erkennen - niet in staat was om een geldige Egyptische verblijfsvergunning te overleggen.

De ambassade hoefde van voorbedeelde onmogelijkheid niet ambtshalve op de hoogte te zijn. Het ontbreken van een Egyptische verblijfsvergunning is geen reden geweest voor het besluit tot het niet doorzenden van de gegevens van (verzoekster; N.o.) aan de IND.

Taaltoets

De ambassade heeft in de onjuiste veronderstelling verkeerd dat naturalisatieverzoeken in de periode van april-mei 2003 niet in (nadere) behandeling werden genomen, totdat duidelijkheid zou zijn verkregen over de vorm die de nieuw in te voeren taaltoets zou gaan aannemen. Voor zover één en ander voor u reden is geweest om niet over te gaan tot het verrichten van handelingen noodzakelijk voor de indiening van een concreet naturalisatieverzoek, bied ik hiervoor mijn excuses aan.

Aansprakelijkheid

De Directie Consulaire Zaken van het Ministerie van Buitenlandse Zaken heeft bij e-mail van 3 december 2003 reeds aangegeven dat thans afwijzend zou worden beslist op een eventueel concreet naturalisatieverzoek van (verzoekster; N.o.), vanwege uw terugkeer naar Taiwan in juni 2003.

In reactie hierop heeft u gesuggereerd mij aansprakelijk te achten voor het feit dat een naturalisatieverzoek door de Minister van Justitie zou worden afgewezen. Hiertoe stelt u kennelijk onder meer dat u in Egypte zou zijn gebleven indien de ambassade u op de hoogte zou hebben gesteld van het feit dat dit verblijf noodzakelijk zou zijn geweest voor een positief besluit op een eventueel naturalisatieverzoek van (verzoekster; N.o.). Daargelaten de vraag of de ambassade gehouden was om u deze informatie ambtshalve te verstrekken, acht ik de door u gesuggereerde handelwijze ongepast. De mogelijkheid tot het indienen van een naturalisatieverzoek in een ander land dan dat van herkomst is niet bedoeld om in de hand te werken dat mensen in een derde land verblijf kiezen met het enkele doel om zodoende een naturalisatieverzoek in te kunnen dienen. Het komt mij dan ook onjuist voor dat er op zichzelf voldoende redenen voor u waren om uw verblijf in Egypte te beëindigen, maar dat u dit verblijf zou hebben verlengd met het enkele doel om alsnog een concreet naturalisatieverzoek in te dienen of de kansrijkheid van inwilliging daarvan te bevorderen.

Duur van de klachtbehandeling

Bij brief van 4 maart 2004 heeft u bij mij geklaagd over de duur van de behandeling van uw klacht van 8 augustus 2003. Ik acht deze klacht over de behandelingsduur gegrond.”

B. Standpunt verzoekster

Voor het standpunt van verzoekster wordt verwezen naar de klachtomschrijving onder Klacht.

C. Standpunt minister van Buitenlandse Zaken

De minister van Buitenlandse Zaken reageerde bij brief van 5 oktober 2004 onder meer als volgt op de klacht:

“Ik acht de klacht van betrokkenen ongegrond voor zover zij stellen dat (verzoekster; N.o.) niet in staat is gesteld om haar naturalisatieaanvraag tijdig te completeren. Betrokkenen hebben bij mij een klacht ingediend bij brief van 8 augustus 2003. Op deze klacht heb ik gereageerd bij brief van 7 april 2004. (...) In mijn brief van 7 april 2004 heb ik reeds aangegeven dat (verzoekster; N.o.) nooit een concreet verzoek om naturalisatie tot Nederlander (hierna: naturalisatieaanvraag) heeft ingediend. Er kan dus evenmin worden gesproken van het al dan niet completeren van een zodanige aanvraag.

Voor zover betrokkenen stellen dat ik aan het indienen van een concrete naturalisatieaanvraag ten onrechte de voorwaarde heb verbonden dat (verzoekster; N.o.) een geldige Egyptische verblijfsvergunning zou overleggen, acht ik de klacht van betrokkenen eveneens ongegrond. Van een concrete naturalisatieaanvraag is geen sprake geweest. Met betrokkenen is enkel gecommuniceerd over de voorwaarden die gelden voor het in behandeling nemen van een naturalisatieverzoek en op welke wijze (verzoekster; N.o.) hieraan zou kunnen voldoen. Enkel in dat kader is aan betrokkenen aangegeven dat (verzoekster; N.o.) diende aan te tonen dat zij geen hoofdverblijf in Taiwan genoot bij eventuele indiening van een naturalisatieaanvraag en is met betrokkenen overeengekomen dat zij hiertoe een geldige Egyptische vergunning tot verblijf zou overleggen. Zodra betrokkenen in mei 2003 aan de ambassade hebben aangegeven dat (verzoekster; N.o.) niet in staat zou zijn om op deze wijze aan te tonen dat zij geen hoofdverblijf genoot in Taiwan, is het overleggen van voorbedeelde verblijfsvergunning niet meer aan de orde geweest. Volledigheidshalve merk ik op dat betrokkenen er in mijn brief van 7 april 2004 al op zijn geweest dat het ontbreken van een dergelijke verblijfsvergunning geen rol heeft gespeeld bij mijn beslissing om hun dossiergegevens niet door te zenden aan de IND.

Voor zover betrokkenen u verzoeken vast te stellen of de Nederlandse ambassade te Cairo (hierna: de ambassade) hen onjuist zou hebben geïnformeerd door in mei 2004 mee te delen dat de ambassade tijdelijk geen naturalisatieverzoeken in ontvangst kon nemen, meen ik dat hun klacht in die zin buiten behandeling dient te blijven, althans ongegrond is. Hun klacht is op dit onderdeel immers al gegrond verklaard in het kader van mijn behandeling van dezelfde klacht op grond van hoofdstuk 9 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb). Ik verwijs ook in dit kader naar mijn brief van 7 april 2004.

Er bestaat geen belang bij het tweemaal gegrond verklaren van dezelfde klacht.

Voor zover betrokkenen stellen dat ik ten onrechte geen rechtsmiddelenclausule heb vermeld onder mijn beslissing van 18 juni 2003 om hun naturalisatieaanvraag niet door te zenden aan de IND, acht ik hun klacht ongegrond. Van indiening van een concreet naturalisatieverzoek is geen sprake geweest. Voor zover zij stellen dat ik ten onrechte geen rechtsmiddelenclausule heb vermeld onder mijn beslissing van 18 juni 2003 om hun dossiergegevens niet door te zenden aan de IND, acht ik hun klacht gegrond. Artikel 3:45 van de Algemene wet bestuursrecht schrijft voor dat ik, indien tegen een besluit bezwaar

kan worden gemaakt, daarvan melding maak bij de bekendmaking van het desbetreffende besluit. Volledigheidshalve merk ik op dat ik betrokkenen in mijn brief van 7 april 2004 reeds heb aangegeven dat het ontbreken van die clause niet met zich bracht dat zij niet geacht mochten worden om bezwaar te maken tegen de beslissing van 18 juni 2003, voor zover zij zich daarin niet konden vinden.”

Achtergrond

1) Rijkswet op het Nederlanderschap

“Artikel 8

1. Voor verlening van het Nederlanderschap overeenkomstig artikel 7 komt slechts in aanmerking de verzoeker

(...)

c. die tenminste sedert vijf jaren onmiddellijk voorafgaande aan het verzoek in Nederland, de Nederlandse Antillen of Aruba, toelating en hoofdverblijf heeft; en

(...)

2. Het eerste lid, onder c, geldt niet met betrekking tot de verzoeker die hetzij te eniger tijd het Nederlanderschap of de staat van Nederlands onderdaan-niet-Nederlander heeft bezeten, hetzij sedert tenminste drie jaren de echtgenoot is van en samenwoont met een Nederlander, hetzij tijdens zijn meerderjarigheid in Nederland, de Nederlandse Antillen of Aruba is geadopteerd door ouders van wie in elk geval één het Nederlanderschap bezit.

(...)

Artikel 9

1. Het verzoek van een vreemdeling die voldoet aan de artikelen 7 en 8 wordt niettemin afgewezen, indien

(...)

c. de verzoeker op wie een van de uitzonderingen van artikel 8, tweede lid, van toepassing is, zijn hoofdverblijf heeft in het land waarvan hij onderdaan is.

(...)”.

2) Algemene wet bestuursrecht

“Artikel 1:3

(...)

3. Onder aanvraag wordt verstaan: een verzoek van een belanghebbende, een besluit te nemen.

Artikel 3:45

1. Indien tegen een besluit bezwaar kan worden gemaakt of beroep kan worden ingesteld, wordt daarvan bij de bekendmaking en bij de mededeling van het besluit melding gemaakt.

2. Hierbij wordt vermeld door wie, binnen welke termijn en bij welk orgaan bezwaar kan worden gemaakt of beroep kan worden ingesteld.

Artikel 4:2

1. De aanvraag wordt ondertekend en bevat ten minste:

a. de naam en het adres van de aanvrager;

b. de dagtekening

c. een aanduiding van de beschikking die wordt gevraagd.

2. De aanvrager verschaft voorts de gegevens en bescheiden die voor de beslissing op de aanvraag nodig zijn en waarover hij redelijkerwijs de beschikking kan krijgen.

Artikel 4:5

1. Het bestuursorgaan kan besluiten de aanvraag niet te behandelen, indien:

(...)

c. de verstrekte gegevens en bescheiden onvoldoende zijn voor de beoordeling van de aanvraag of voor de voorbereiding van de beschikking, mits de aanvrager de gelegenheid heeft gehad de aanvraag binnen een door het bestuursorgaan gestelde termijn aan te vullen.

(...)"